

NÁDASDY ÁDÁM

Ijedt zavarban felkapott lepel

*Mit tanultam tőled? Főleg a nyugalmat,
aki sokat ugrál, nekimegy a falnak,
nem a robbanás kell: fontosabb a kontroll,
ne a kabátról íj, inkább csak a gombról,
nem a teljesség kell, a lényeg: a részlet,
csatok, övek, kapcsok, rövidáru-készlet,
kis kincset keresni, sarat lepucolni,
jobb ízű a munka, ha régi a holmi,
sorok, szavak szintjén, ott van a megoldás,
megkötni csokorba, amit elgondol más,
csak ne a sajátot, csak ne izgalommal,
foltozni kopottat, bibelődni rommal,
háttal állni mindig, diszkrét félhomályban,
ezt tanultam tőled, mégis fénybe állítam.
Most, árva énekem, mi vagy te? A szégyen,
önző önarcképem, szellőzés-igényem.
Rubámat lehúztam, lenyúztam a bőröm.
Tarts vissza, szoríts le, nehezékem, öröm.*

TÓTH KRISZTINA

Kikapcsolom a gépet

*Lementem a vízig. Huszonhét
éve egész más volt a part.
Csónakház állt itt, balra egy stég,
szemetes minden és kibalt.
Hova lettek a ferde fák mind?
A holtág bűze megcsap.
Hová a lomb, hová levél?
Vagy ezt is képzelem csak?*

*Áramló test, elszáradt évek
nem hulltak még színére.
Nedves hajunk indája lóg
az emlékezet szemébe.
Üres ház és gazos telek vár,
tiplik és repedések.*